

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 29^{ης} ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1931

ΠΡΟΕΔΡΙΑ Α. Χ. ΒΟΥΡΝΑΖΟΥ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ὁ Ἀντιπρόεδρος ἀγγέλλει μετὰ βαθείας θλίψεως τὸν θάνατον τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ Μιχαῆλ Λιβαδά, καὶ διαγράφει τὸ ἔργον αὐτοῦ:

Ὁ ἐκλιπὼν συνάδελφος ἐγεννήθη τῷ 1857 ἐν Ληξουρίῳ τῆς Κεφαλληνίας ἀπὸ πατρὸς τοῦ Γερασίμου Λιβαδά, δικαστικοῦ λειτουργοῦ ἤδη ἀπὸ τῶν χρόνων τῆς Ἰονίου Πολιτείας, ἐξεπαιδεύθη δὲ τῇ μερίμνῃ τοῦ θείου αὐτοῦ καὶ ἐπιφανοῦς ἑλληνοσ λογίου καὶ θεολόγου Θεογένους Λιβαδά.

Τὴν νομικὴν ἐπιστήμην ἐδιδάχθη ἐν μόνῳ τῷ Ἐθνικῷ ἡμῶν Πανεπιστημίῳ ὑπὸ τῆς φωτεινῆς πλειάδος, ἣν ἀπετέλουν τότε ὁ Κωστῆς, ὁ Στέφανος Στρέιτ, ὁ Οἰκονομίδης, ὁ Ψαρᾶς, ὁ Καλλιγᾶς, ὁ Πέτρος Παπαρρηγόπουλος, ὁ Κρασσᾶς. Μετὰ βραχυχρόνιον δικηγορικὸν στάδιον ἐγένετο ἐν ἔτει 1890 ὑφηγητῆς τῆς πολιτικῆς δικονομίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ καὶ εἶτα τῷ 1916 καθηγητῆς ἐν τῇ ἔδρῳ τοῦ ἀστικοῦ δικονομικοῦ δικαίου, εἰς ἣν βραδύτερον συμπεριελήφθη καὶ ἡ τῆς ποινικῆς δικονομίας.

Ἐν δὲ τῇ διδασκαλίᾳ τῆς δικονομικῆς ἐπιστήμης βαδίσας ἀπαρατρέπτως τὴν αὐτὴν ὁδόν, ἦν καὶ οἱ σοφοὶ αὐτοῦ διδάσκαλοι καὶ προκατοχοὶ, ἐδείχθη ἀντάξιός ἐκείνων καὶ ὡς μελετητῆς καὶ ὡς ρήτωρ καὶ ὡς συγγραφεύς. Ἐδημοσίευσεν σειρὰν πραγματειῶν καὶ διατριβῶν ὡς καὶ τὸ περισπούδαστον τρίτομον «Ἐγχειρίδιον τῆς πολιτικῆς Δικονομίας» ἐπὶ τῇ βάσει μὲν τῆς συγγραφῆς τοῦ Οἰκονομίδου, ἀλλ' ἀρτίως ἐπεξεργασμένον καὶ πλουσίως συμπληρωμένον. Πλὴν ὅμως τῆς νομικῆς αὐτοῦ μορφώσεως ἔσχεν ὁ Μιχαῆλ Λιβαδάς ἀληθῆ λατρείαν πρὸς τὰ Ἑλληνικὰ Γράμματα, ἧς ἔνεκεν καὶ ἐμαθήτευσεν παρὰ τῷ Κόντῳ καὶ τῷ Μιστριώτῃ. Ἐγένετο οὕτω βαθὺς γνώστης τῆς καθαρᾶς ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ὡς τοιοῦτος ἐπεδόθη εἰς τὴν μετάπλασιν πολλῶν ξενισμῶν τῆς καθ' ἡμᾶς νομικῆς καὶ δικανικῆς φράσεως.

Ὁ ἀείμνηστος Συνάδελφος ἡμῶν ἀφοσιώσας τὴν ζωὴν αὐτοῦ εἰς τὴν Ἐπιστήμην ὑπῆρξεν ἐκ τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἵτινες ἀπὸ χαρακτῆρος ἀπαρέσκονται εἰς τὸν θόρυβον καὶ τοὺς τύπους τῆς δημοσίας ζωῆς. Καίπερ δ' ἡ νομικὴ αὐτοῦ ἀξία ἐτύγγανε γενικῆς ἀναγνωρίσεως καὶ διὰ τῶν φώτων καὶ γνώσεων αὐτοῦ ὑπηρετήσε πολλὰ τὸν τόπον, ἀπέφευγεν ἐπιμόνως τὰς τιμὰς καὶ τοὺς ἐπαίνους, ἐπιδεικνύων οὕτω τὴν ἀρετὴν τῆς μετριοφροσύνης ἕως βαθμοῦ ἐγγίζοντος πρὸς τὴν ἰδιορρυθμίαν. Ἐνεκα τούτου ἀκριβῶς τοῦ λόγου παρέμεινε καὶ μακρὰν τῆς ἐνεργοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ Ἀθηνῶν δράσεως.

Ἄλλ' ἡ σοφία τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων, οἵτινες μετὰ τοσαύτης αὐταπαρνήσεως ἐργάζονται πρὸς ὑψηλὸν τινα σκοπὸν, ὅσονδῆποτε καὶ ἂν ἦ κεκρυμμένη, ἀναλάμπει διὰ τοῦ μεγαλείου αὐτῆς καὶ διαχεῖται πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις. Ἡ δὲ Ἀκαδημία Ἀθηνῶν ἀναζητήσασα τοὺς σοφοὺς Ἑλληνας, ὅπουδῆποτε καὶ ἂν ὑπῆρχον καὶ ὅσονδῆποτε καὶ ἂν εὐρίσκοντο κεκρυμμένοι, δὲν ἦτο δυνατόν ἢ νὰ περιελάμβανε μεταξὺ τῶν πρώτων αὐτῆς ἐταίρων τὸν ἐκλιπόντα συνάδελφον.

Ἐξ ὀνόματος αὐτῆς ποιοῦμαι τοὺς ἐγκωμίους τούτους λόγους εἰς τιμὴν τοῦ Μιχαὴλ Λιβαδά, οὗτινος ἡ μνήμη θέλει παραμείνει πάντοτε σεβαστὴ καὶ ἄληστος εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν τε καὶ τῶν ἐπιγιγνομένων.

Ὁ κ. Κ. Κτενᾶς ἀγγέλλει τὸν θάνατον τῶν ἀκαδημαϊκῶν Πέτρου Termier καὶ Κορνηλίου Doelter, λέγει δὲ τὰ ἐξῆς:

Ὁ θάνατος τοῦ γεωλόγου Πέτρου Termier ἀποτελεῖ μεγάλην ἀπώλειαν διὰ τὴν γαλλικὴν καὶ τὴν διεθνῆ ἐπιστήμην. Ἦτο τακτικὸν μέλος τῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Γαλλίας ἀπὸ τοῦ 1909, διαδεχθεὶς ἐκεῖ τὸν Ἀλβέρτον Gaudry, ἀντιπρόεδρος δὲ τῆς Ἀκαδημίας κατὰ τὸ 1930. Ὡς καθηγητῆς εἰς τὴν Σχολὴν τῶν Μεταλλείων τῶν Παρισίων καὶ ὡς διευθυντῆς τοῦ τμήματος τοῦ λεπτομεροῦς γεωλογικοῦ χάρτου τῆς Γαλλίας προσέφερεν ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν πατρίδα του.

Ὁ Termier ἠσχολήθη καθ' ὅλον του τὸν βίον μὲ τὴν πετρολογικὴν, ἀνατομικὴν καὶ φυσιολογικὴν σύστασιν τῶν Ἄλπεων. Κατ' ἀρχὰς αἱ ἔρευναί του περιορίσθησαν εἰς τὰς γαλλοϊταλικὰς Ἄλπεις, κατόπιν ὅμως ἐπεξέτεινεν αὐτὰς καὶ εἰς τὰς ἀνατολικὰς. Εἶναι ὁ ἰδρυτῆς ὁμοῦ μὲ τοὺς É. Haug καὶ M. Lugeon τῆς γενικῆς θεωρίας τῶν τεκτονικῶν καλυμμάτων, ἡ ὁποία ἐξηγεῖ εἰς ὠρισμένας ὁροσειρὰς τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν διάταξιν τῶν γηίνων στρωμάτων, καὶ ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο κατ' ἀρχὰς ἐντελῶς ὑποθετικὴ. Κατηγορήθη τότε ὅτι ἦτο μᾶλλον ποιητῆς παρὰ ἐρευνητῆς, δὲν παρῆλθον ὅμως πολλὰ ἔτη διὰ νὰ ἀναγνωρισθῇ ἀπὸ ὅλας τὰς σχολὰς ἡ ἀκρίβεια

τῶν δεδομένων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐθεμελιώθη ἡ μεγαλοφυῆς αὐτῆ θεωρία. Μεταξὺ τῶν ὑπομνημάτων του κατέχουν ἑξαιρετικὴν θέσιν τὰ ἐπόμενα: Les schistes cristallins des Alpes occidentales, καὶ Les nappes des Alpes orientales et la synthèse des Alpes. Ὅπως προαγάγη τὴν περαιτέρω ἀνάπτυξιν τῆς τεκτονικῆς συνθέσεως ἐπεξέτεινε κατόπιν τὰς ἐρεῦνας του καὶ εἰς ἄλλας ἀλπικὰς ὄροσειρὰς τῆς γῆς, τὰ Καρπάθια, τὰ Ἀπέννινα, τὰ Πυρρηναῖα καὶ τὰς ὄροσειρὰς τῆς ΒΔ Ἀφρικῆς.

Διὰ τῶν φιλοσοφικῶν του δημοσιευμάτων ὁ Termier προσεπάθησε νὰ ἐξάσῃ τὴν ἀγαθοποιὸν ἐπίδρασιν τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρεῦνης ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων αἰσθημάτων. Κατ' ἐξοχὴν δὲ ἀνθρωπιστῆς ἐπωφελεῖτο πάσης εὐκαιρίας διὰ νὰ προσφέρει τὴν ἠθικὴν συνδρομὴν του εἰς τοὺς ἄλλους καὶ μάλιστα τοὺς νέους.

Ὁ Κορνήλιος Doelter, τῶς καθηγητῆς τῆς Ὄρυκτολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Βιέννης καὶ τακτικὸν μέλος τῆς Αὐστριακῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἐπιστημῶν ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν 80 ἐτῶν. Ἀνήκει εἰς τὴν σειρὰν τῶν μεγάλων ἐρευνητῶν, οἱ ὅποιοι ἐτίμησαν τὸ Πανεπιστήμιον αὐτὸ κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ Κορνηλίου Doelter περιεστράφησαν κυρίως περὶ τὴν πειραματικὴν παρασκευὴν τῶν ὀρυκτῶν ἐνώσεων, καὶ μάλιστα τῶν πυριτικῶν ἀλάτων, καὶ τὴν χημικὴν καὶ φυσικοχημικὴν ὀρυκτολογίαν. Εἰς εὐρεῖς κύκλους εἶναι γνωστὸν τὸ πολύτομον καὶ πολύτιμον ἔργον του: Handbuch der Mineralchemie, τὸ ὅποιον ἐξέδιδε ἀπὸ εἰκοσαετίας ἐν συννεργασίᾳ πολυαρίθμων εἰδικῶν ἐπιστημόνων.

Προτείνω, ὅπως ἡ Ἀκαδημία ἀποστείλῃ συλλυπητήρια γράμματα τόσον πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν τοῦ Ἰνστιτούτου τῆς Γαλλίας, ὅσον καὶ πρὸς τὴν Αὐστριακὴν Ἀκαδημίαν τῶν Ἐπιστημῶν.

Ἡ Ἀκαδημία ἐγκρίνει τὴν ἀποστολὴν τῶν συλλυπητηρίων γραμμάτων.

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς καταθέτει τὰ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ἀποσταλέντα βιβλία.
